

COL
BOO

KNIHA PRVNÍ

FALEŠNÝ POLIBEK

KRONIKY POZŮSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

Falešný polibek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary E. Pearsonová
Falešný polibek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KNIHA PRVNÍ

FALEŠNÝ POLIBEK

KRONIKY POZŮSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

COO
BOO

*Chlapci, který využil příležitost,
muži, díky němuž stále trvá.*

Konec cesty. Příslib. Naděje.

Pověz mi to ještě jednou, Amo.

Pátřám v paměti. Sen. Příběh. Rozmazaná vzpomínka.

Byla jsem menší než ty, dítě.

Hranice mezi pravdou a obživou se rozplývá. Potřeba. Naděje. Má babička mi vyprávěla příběhy, protože ničím jiným mě nakrmit nemohla. Dívám se na to dítě hubené jako tyčka, jemuž se o plném žaludku už ani nesní. Přitáhnu si ji za vychrtlé ruce, zvednu si její tělíčko lehké jako píрко na klín.

Bylo nebylo, kdysi dávno, mé dítě, žila princezna stejně malá jako ty.

Vládla celému světu. Když rozkázala, i světlo ji poslechlo.

Slunce, měsíc i hvězdy poklekaly a vstávaly podle toho, jak ukázala.

Bylo nebylo...

Ty časy jsou pryč. Teď mám v náručí jen tuhle zlatookou dívku. Na tom záleží. Konec cesty. Příslib. Naděje.

Pojď, dítě. Je čas jít.

Než přijdou mrchožrouti.

Věci, které vytrvají. Věci, které zůstávají. Věci, o kterých se s ní neodvažuji mluvit.

Po cestě ti povím víc. O Předtím.

Bylo nebylo, kdysi dávno...

Gaudrelina poslední vůle

KAPITOLA PRVNÍ

Dnes nastal den, kdy tisíce snů zemřou a jeden se zrodí.

Vítr to věděl. Bylo prvního června, ale na vrcholku, kde stála citadela, jako by chladné poryvy vichru svědčily spíš o nejhlubší zimě. S kletbami třásl okny, s varovným šepotem se jako průvan proplétal chodbami. Před tím, co přicházelo, nebylo úniku.

Ten okamžik se blížil, ať to bylo dobře, nebo ne. Zavřela jsem oči, aby na mě ta myšlenka nedoléhala. Věděla jsem, že jakmile se den rozlomí vpůli, navždycky rozdělí můj život na předtím a potom, a stane se to jediným rychlým činem, který už nemůžu změnit, stejně jako nemůžu změnit barvu svých očí.

Odstrčila jsem se od okna, zamlženého mým dechem, a zanechala nekonečné kopce Morrighanu jejich vlastním starostem. Nastal čas, abych se setkala se svým dnem.

Předepsané liturgie proběhly tak, jak měly, všechny obřady a ceremonie přesně podle stanoveného pořádku, vše jako hold velikosti Morrighanu a vyvoleným Pozůstalým, kteří naši zem založili. Ne protestovala jsem. Tou dobou už se mě zmocnila otupělost, jenže se blížilo poledne a mé srdce se opět rozběhlo, když jsem sledovala poslední kroky, jež oddělovaly tady od tam.

Ležela jsem nahá tváří dolů na kamenném stole a upírala oči na podlahu pod sebou, zatímco mi cizí lidé přejížděli tupými noži po zádech. Zůstávala jsem naprosto nehybná, i když jsem věděla, že nože

přejíždějící po mé pokožce svírají opatrné ruce. Ti lidé věděli, že na jejich obratnosti závisí jejich životy. Dokonalá nehybnost mi pomáhala skrýt pokoření z nahoty, zatímco se mě dotýkaly neznámé ruce.

Poblíž mě seděla Pauline a sledovala mě, nejspíš ustaraným pohledem. Neviděla jsem ji, jenom břidlicovou podlahu pod sebou. Dlouhé tmavé vlasy mi visely podél tváře a vytvářely vířící černý tunel, který zablokoval celý svět – až na rytmické škrábání tupých čepelí.

Poslední nůž sklouzl níž, do jemné pokožky v důlku nad mým zadčkem. Bojovala jsem s instinktem odtáhnout se, nakonec jsem se mu neubránila a cukla sebou. Z místnosti se ozvalo kolektivní zalapání po dechu.

„Nehýbej se!“ pokárala mě teta Cloris.

Ucítila jsem na hlavě matčinu dlaň. „Už jen pár tahů, Arabello. Za chvíli je po všem.“

Chtěla mě uklidnit, ale já se naježila kvůli tomu formálnímu oslovení, na jehož používání matka trvala: Zděděným jménem, které patřilo už tolika ženám přede mnou. Přála jsem si, aby aspoň dnes, můj poslední den v Morrighanu, matka odhodila formálnost a použila jméno, kterému jsem dávala přednost a které používali mí bratři, zdrobnělinu jednoho z mých mnoha jmen. *Lia*. Obyčejné jméno, které podle mě pravdivěji vystihovalo osobu, jíž jsem byla.

Škrábání skončilo. „Dokonáno jest,“ oznámil První tvůrce. Další zamumlali na souhlas.

Slyšela jsem zarachocení podnosu, který položili na stůl vedle mě, a ucítila závan růžového oleje. Kolem zašoupaly kroky přítomných, kteří vytvořili kruh – moje tety, matka, Pauline a další, kteří byli povoláni jako svědci –, a ozvalo se mumlání modliteb. Sledovala jsem, jak se o mě otírá černé roucho kněze, a jeho hlas se vznesl nad ostatní, když mi nalil na záda horký olej. Tvůrci ho vmasírovali do pokožky zkušenými prsty, jež za sebou měly bezpočet těchto tradičních obřadů v Domě Morrighanu. Prohlubovali tak sliby vepsané do mých zad, stvrzovali věrnost dnešku a zajišťovali si svoje zítřky.

Oni mohou doufat, pomyslela jsem si hořce, když moje mysl předběhla čas, pokusila se držet krok s událostmi, které ležely přede mnou. Těmi vepsanými pouze do mého srdce, ne na list papíru. Stěží jsem

slyšela projevy kněze, brumlání, které hovořilo pouze o jejich potřebách, ne o mých.

Bylo mi teprve sedmnáct. Copak jsem neměla nárok na vlastní sny o budoucnosti?

„Nechť plody oběti Arabelly Celestine Idris Jezelie, První dcery rodu Morrighan, přinesou požehnání...“

Kněz žvanil dál a dál, nekonečně žadonil o požehnání a vzýval svatost, jeho hlas stoupal, naplňoval místnost, a když už jsem myslela, že to dál nesnesu, že mi jeho slova ucoupou dýchací cesty, zmlknul. Na jedinou milosrdně sladkou chvíli mi uši naplnilo ticho. Znovu jsem se nadechla, a pak zaznělo poslední požehnání.

„Neboť království povstala z lidského popela a stojí na kostech ztracených, a bude-li taková vůle nebes, opět se navrátíme.“ Jednou rukou mi zvedl bradu a palcem druhé mi rozmazal po čele popel.

„A tak se staň pro První dceru rodu Morrighan,“ dokončila má matka, jak jí velela tradice, a otřela mi popel kouskem látky namočeným v oleji.

Zavřela jsem oči a svésila hlavu. *První dcera*. Požehnání i prokletí. A kdyby někdo znal pravdu, i hanba.

Matka na mě znovu položila ruku, její dlaň mi spočinula na rameni. Ten dotek byl jako bodnutí. Její útěcha přišla příliš pozdě. Kněz odříkal poslední modlitbu v rodném jazyce mé matky, prosbu o mou ochranu, která kupodivu nebyla součástí tradice, a matka teprve poté ruku odtáhla.

Nalili na mě další olej, chladnou kamennou komnatou se opět rozlehly děsivě znějící prozpěvované modlitby, vůně růží obtěžkala vzduch a naplnila mi plíce. Zhluboka jsem se nadechla. Navzdory sama sobě jsem si tuhle část užívala: Horké oleje, teplé ruce, které mi rozmasírovaly svaly zauzlované napětím, jež ve mně už týdny narůstalo. Sametové horko konejšilo štiplavost kyseliny, vzniklé smísením citronové šťávy s barvivem, a květinová vůně mě na okamžik přenesla do skryté letní zahrady, kde mě nikdo nenajde. Kéž by to bylo tak snadné.

Když byl tenhle krok u konce, tvůrci od svého díla odstoupili. Ozvalo se slyšitelné zatažení dechu, když byl výsledek na mých zádech konečně odhalen.

Uslyšela jsem, jak se někdo přišoural blíž. „Odvážuji se tvrdit, že když bude mít k dispozici zbytek, nebude se dívat na záda.“ Místností se rozlehlo zachichotání. Teta Bernette svůj jazyk nikdy neuměla krotit – ani v místnosti, kde byl přítomen kněz a kde šlo o dodržení protokolu. Můj otec tvrdil, že jsem prořízlou pusou zdědila po ní, a ostatní mě varovali, že dneska se musím ovládat.

Pauline mě vzala za paži a pomohla mi vstát. „Výsosti,“ pronesla laskavě, když mi podala měkké prostěradlo, do něhož jsem se mohla zabalit, a zachránit tak poslední zbytky důstojnosti. Vyměnily jsme si rychlý zasvěcený pohled, který mě posílil. Pak mě odvedla k velkému zrcadlu a podala mi stříbrné ruční zrcátko, abych se také mohla podívat na výsledek. Odhrnula jsem si dlouhé vlasy a nechala prostěradlo klesnout tak, aby odhalilo moje bedra.

Ostatní mlčky čekali na mou reakci. Odolala jsem pokušení prudce se nadechnout. Nechtěla jsem matce dopřát to zadostiučinění, ale musela jsem uznat, že moje svatební kavah byla působivá. Ošklivý srpek království Dalbreck na něm vypadal neuvěřitelně krásně, lev s vyceněnými zuby byl na mých zádech zkrocený, jeho čelisti byly delikátně lemovány složitými vzory, zkroucená morrighanská réva se proplétala sem a tam s mrštnou elegancí, dole na zádech se spojovala do písmene V a poslední líbezná výhonky se kroutily a lnuly k nepatrné prohlubni na konci mé páteře. Lev budil respekt a zároveň vypadal důmyslně pokorně.

Hrdlo se mi stáhlo, oči mě štípaly. Byla to kavah, jakou bych si mohla zamilovat... mohla bych být hrdá na to, že ji nosím. Představila jsem si prince, až zazní všechny sliby a až bude spuštěn svatební plášť, jak zalapá po dechu úžasem. *Ta chlípná ropucha*. Ale tvůrcům jsem musela vzdát hold.

„Je to dokonalé. Děkuji vám. Jsem si jistá, že království Dalbreck bude od dnešního dne chovat tvůrce z Morrighanu v nejvyšší úctě.“ Matka se mému úsilí usmála. Věděla, že jsem ze sebe ta slova vydolovala jen s námahou.

Po tomhle všechny poslali pryč. Poslední přípravy už byly jen na mých rodičích a Pauline, která mi pomáhala. Matka mi ze skříně přinesla bílé hedvábné prádlo, lehounké a téměř průsvitné šepotavé nic,

kteře téměř splývalo s pokožkou jejích paží. Připadalo mi jako zbytečná formalita, protože téměř nic nezakřývalo, bylo průsvitné a asi tolik platné jako nekonečné vrstvy tradic. Pak přišly šaty s výstřihem do V na zádech tak, aby lemoval kavař na počest princova království a odhaloval loajalitu a poďřizenost jeho nevěsty.

Matka utáhla stužky všité do šatů, takže se mi živůtek pevně sevřel kolem pasu, i když záda zůstala obnažená. Byl to výtvor z technického hlediska stejně pozoruhodný jako velký most v Golgatě, možná ještě víc. Napadlo mě, jestli švadleny vetkaly do látky a nití i nějaká kouzla. Bylo lepší myslet na tyhle drobnosti než na to, co přinese příští hodina. Matka mě obřadně obrátila tváří k zrcadlu.

Navzdory svému odporu jsem na sebe omámeně vytřeštila oči. Byly to ty nejkrásnější šaty, jaké jsem kdy viděla. Neuvěřitelně elegantní, i když jedinou ozdobou na nich byla hustá krajka Quiassé od místních krajkářek, lemující celý výstřih. *Jednoduchost.* Krajka spadala do špičky věčka vpředu na živůtku, které zrcadlilo hlubší V na díle zad. Vypadala jsem v těch šatech jako někdo jiný, někdo starší a moudřejší. Někdo s čistým srdcem, v němž nechová žádná tajemství. Někdo... kdo se mi vůbec nepodobal.

Mlčky jsem se vydala k oknu a zadívala se ven. Mé kroky doprovázel matčin tichý vzdech. V dále jsem viděla osamělou rudou vížku Golgaty, poslední část trosek připomínající kdysi mohutný most, který se klenul nad zálivem. Brzy se rozpadne i ona, zmizí v nenávratnu jako ten velkolepý most minulosti. Ani záhadné stavitelské umění Předků se nedokázalo vzpírat nevyhnutelnému. Tak proč bych se o to měla snažit já?

Žaludek se mi sevřel. Přesunula jsem pohled na spodní část kopce, kde hluboko pod citadelou rachotily po silnici povozy a mířily na náměstí. Možná byly naložené ovocem, květinami nebo soudky vína z morrighanských vinic. Mezi nimi byly vidět i vznešené kočáry, tažené svátečně vyzdobenými koňskými spřeženími.

V jednom z těch kočárů byl možná můj starší bratr Walther a jeho mladá novomanželka Greta. Cestou na mou svatbu sedí s propletenými prsty a nedokážou ani na chvíli odtrhnout pohled jeden od druhého. Mí další bratři jsou už možná na náměstí a usmívají se na

dívky přitahované jejich půvabem. Vzpomněla jsem si, jak jsem jen před pár dny viděla Regana, jak v temné chodbě se zasněným pohledem něco šeptá dceři kočího. A Bryn měl každý týden nové děvče, nedokázal vydržet jen s jedinou. Mí tři starší bratři, které jsem zbožňovala, se všichni mohli zamilovat, do koho si přáli, a se svou vyvolenou se oženit. I dívky si mohly vybírat svobodně. Všichni byli svobodní, i Pauline, jejíž miláček se k ní měl vrátit koncem měsíce.

„Jak jsi to mohla udělat, mami?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným na kočáry projíždějící pod námi. „Jak jsi mohla přijet takovou dálku až z Gastineux a vzít si ropuchu, kterou jsi nemilovala?“

„Tvůj otec není žádná ropucha,“ ozvala se přísně matka.

Prudce jsem se k ní obrátila. „Možná je král, ale stejně je ropucha. Nebo mi snad chceš tvrdit, že když sis měla vzít cizince dvakrát tak starého jako ty, nemyslela sis to o něm?“

Matčiny šedivé oči na mně klidně spočinuly. „Ne, nemyslela. Byl to můj osud a moje povinnost.“

Z hrudi se mi vydral unavený povzdech. „Protože jsi byla První dcera.“

Od tématu První dcery matka vždycky chytrě uhýbala. Dnes jsme tu byly jen my dvě, nic nás nerozptylovalo, a tak nemohla ani uhnout. Viděla jsem, jak ztuhla, a pak pyšně zvedla bradu jako správná panovnice. „Je to čest, Arabello.“

„Jenže já nemám nadání Prvních dcer. Nejsem Siarrah. Dalbreck brzo zjistí, že nejsem takovým přínosem, jak bych měla být. Tahle svatba je podfuk.“

„Nadání se možná projeví v pravý čas,“ ozvala se slabě.

V tom jsem se s ní nepřela. Bylo známo, že u mnohých Prvních dcer se dar objevil s nástupem ženství, a já byla žena už čtyři roky. Jenže po nadání ani stopy. Matka se držela falešné naděje. Odvrátila jsem se od ní a zadívala se znovu z okna.

„I kdyby se neprojevil,“ pokračovala matka. „ta svatba není žádný klam. V tom spojení jde o mnohem víc než jen o tvůj dar. Privilegium První dcery královské krve je darem samo o sobě. Nese to s sebou historii a tradici. A na tom záleží nejvíc.“

„Proč První dcera? Jak někdo může vědět jistě, že dar nezdedil syn? Nebo druhá dcera?“

„Stává se to, ale... neočekává se to. Není to tradice.“

A je snad tradice, že ty jsi o svoje nadání přišla? Ta nevyřčená slova mezi námi visela jako břitva, jenže ani já jimi matku nemohla ranit. Otec se s ní už neradil o záležitostech království jako na začátku jejich manželství, ale slyšela jsem vyprávět o dobách, kdy byl její dar silný. Kdy záleželo na tom, co řekla. Tedy pokud něco z toho byla pravda. Už jsem si tím nebyla tak jistá.

Na takové tlachání jsem neměla trpělivost. Ráda jsem mluvila přímo a k věci. Ty řeči o tradici už mě unavovaly. Měla jsem pocit, že pokud to slovo ještě jednou padne, vybuchne mi hlava. Moje matka je prostě z jiné doby.

Slyšela jsem ji, jak ke mně přichází, cítila, jak se kolem mě obemyskají její teplé paže. Hrdlo se mi stáhlo. „Má milovaná dcero,“ zašeptala mi do ucha, „nezáleží na tom, jestli se dar objeví, nebo ne. Nedělej si s tím starosti. Dnes je tvůj svatební den.“

S ropuchou. Zahlédla jsem krále Dalbrecku, když přijel dojednat podmínky – jako by svému synovi kupoval koně. Král vypadal vetčný a ohnutý jako artritický prst čarodějnice. Byl dost starý na to, aby mohl být mým dědečkem. Shrbený, šoural se, potřeboval pomoc s výstupem do schodů velké síně. I kdyby zplodil prince v pozdějším věku, stejně i on už bude bezzubý stařík. Pomyšlení na to, že by se mě dotkl, natož pak...

Zachvěla jsem se při představě, jak ty staré kostnaté prsty hladí mou tvář, nebo jak se jeho scvrklé rty setkávají s mými. Dívala jsem se dál z okna, jenže za sklem jsem nic neviděla. „Proč jsem si ho nejdřív nemohla aspoň prohlédnout?“

Matčiny paže klesly a odtáhly se ode mě. „Prohlédnout si prince? Naše vztahy s Dalbreckem jsou už takhle přinejlepším napjaté. To bys je chtěla svým požadavkem urazit ve chvíli, kdy Morrighan doufá, že získá klíčového spojence?“

„Nejsem voják otcovy armády.“

Matka si mě přitáhla blíž, pohladila mě po tváři a zašeptala: „Ale ano, miláčku. Jsi.“

Zamrazilo mě na páteři.

Naposledy mě objala a ustoupila. „Už je čas. Dojdu do trezoru pro svatební plášť,“ oznámila mi a odešla.

Přešla jsem místnost ke své skříni a prudce ji otevřela. Vytáhla jsem spodní zásuvku a vylovila z ní zelené sametové pouzdro, v němž byla ukrytá tenká dýka s jílcem vykládaným drahokamy. Byl to dar od bratru k mým šestnáctým narozeninám, dar, který jsem nikdy nesměla použít, aspoň ne veřejně. Ale zadní strana dveří skříně nesla stopy po mém urputném tajném nácviku. Popadla jsem ještě pár dalších věcí, zabalila je do spodní košilky a převázala stuhou.

Pauline se vrátila z komůrky, kde se převlékala, a já jí ten balíček podala.

„Postarám se o to,“ vyhrkla. Poslední přípravy ji proměnily v uzlíček nervů. Vyšla z komnaty ve chvíli, kdy se matka vrátila s pláštěm.

„O co se postará?“ zeptala se.

„Dala jsem jí ještě pár věcí, které si chci vzít s sebou.“

„Všechno, co budeš potřebovat, jsme poslali v truhlicích včera,“ připomněla mi a vydala se přes pokoj k mé posteli.

„Zapomněla jsem pár maličkostí.“

Matka zavrtěla hlavou. Připomněla mi, že v kočáře je málo místa a cesta do Dalbrecku bude dlouhá.

„Já to zvládnu,“ odpověděla jsem.

Matka opatrně rozložila plášť na postel. Byl nažehlený a v trezoru visel na ramínku, aby jeho krásu nenarušil žádný záhyb ani pokrčení. Přejela jsem dlaní po krátkém sametovém vlasu. Modrá byla temná jako půlnoc a rubíny, turmalíny a safíry našité kolem okrajů byly hvězdy. Ty šperky se budou hodit. Podle tradice měli nevěstě přehodit plášť přes ramena oba rodiče, a přece má matka přišla sama.

„Kde je...“ nadechla jsem se k otázce, ale to už jsem z chodby zaslechla kroky. Srdce mi pokleslo ještě níž. Ani při takové příležitosti jako tahle nepřicházel sám. Otec vstoupil do pokoje v doprovodu lorda viceregenta z jedné strany, kancléře a královského rádce z druhé a za patami se jim táhli další nižší členové vlády. Věděla jsem, že viceregent dělá jen svou práci (vzal si mě po podpisu dokumentu stranou a řekl mi, že on jediný byl proti tomu manželství), ale držel se

striktně svých povinností stejně jako ostatní. Kancléře a rádce jsem zvlášť nesnášela, jak oba dobře věděli, ale nijak jsem si to nevyčítala, protože ta antipatie byla vzájemná. Naskočila mi husí kůže pokaždé, když jsem se k nim přiblížila, jako bych procházela kolem odporných krvelačných hlodavců. Tihle budou nejspíš nejradši, že se mě zbavili.

Otec přistoupil ke mně, políbil mě na obě tváře, ucouvl, aby si mě prohlédl, a konečně si upřímně povzdychl. „Jsi stejně krásná, jako byla o svatebním dni tvoje matka.“

Napadlo mě, jestli je ten nezvyklý projev citů určený přihlížejícím. Téměř nikdy jsem mezi matkou a otcem nepozorovala žádnou náklonnost, ale teď jsem si všimla, jak jeho oči na chvíli sklouzly ze mě k matce a prodlely tam. Matka se dívala na něj a já netušila, co ta výměna pohledů znamená. Lásku? Nebo lítost nad ztracenou láskou, nad tím, co mohlo být? Ta nejistota ve mně vyhloubila podivnou skulinu, na rty se mi draly stovky otázek, jenže nás pozorovali kancléř, rádce a jejich netrpělivý doprovod, a před nimi jsem se vyptávat nechtěla. Možná právě to otec zamýšlel.

Strážce času, zavalitý mužík s vyboulenýma očima, vytáhl své nerozlučné kapesní hodinky. On i ostatní neustále mého otce popoháněli, jako by království vládli oni, ne on. „Čas kvapí, Vaše Veličenstvo,“ připomněl otcí.

Viceregent po mně přešel soucitným pohledem, ale přikývl na souhlas. „Nechceme v tak významnou chvíli nechat královskou rodinu z Dalbrecku čekat. Jak víte, Veličenstvo, nesetkalo by se to s pochopením.“

Kouzlo okamžiku bylo zlomeno, pohledy mých rodičů se od sebe odtrhly. Matka a otec zvedli plášť a položili mi ho na ramena, upevnili mi sponu u krku. Sám otec mi potom natáhl kápi na hlavu a políbil mě na obě tváře, ale tentokrát zdrženlivěji, pouze aby dodržel protokol. „Dnes prospěješ zájmům království Morrighan, Arabello.“

Lio.

Otec jméno Jezelia nesnášel, protože ho nenosil nikdo z královských předků, *nenosil ho vůbec nikdo*, jak zdůrazňoval, ale matka na něm bez vysvětlení trvala. V tomhle byla neústupná. Tehdy zřejmě naposledy otec ustoupil jejímu přání. Což bych se nikdy nedozvěděla,

nebýt tety Bernette, a i ta kolem toho našlapovala po špičkách, neboť to nejspíš stále bylo jablko sváru mezi mými rodiči.

Pátrala jsem v otcově tváři. Prchavá něha okamžiku z něj zmizela, v úvahách se už přesunul ke státním záležitostem, ale já se mu dál dívala do očí. Doufala jsem v něco víc. Ale nic nepřišlo. Zvedla jsem bradu a napřímila se. „Ano, prospěju království Morrighan, jak mám, Vaše Veličenstvo. Jsem nakonec jen voják vaší armády.“

Otec se zamračil a pohlédl tázavě na matku. Slabě zavrtěla hlavou, jako by mu naznačila, že si toho nemá všimát. Otec, který byl vždycky na prvním místě panovník a teprve potom to druhé, tedy spokojeně ignoroval mou narážku, protože už se v duchu zabýval dalšími záležitostmi. Otočil se a se svým průvodem odešel se slovy, že se sejdem v opatství, protože prozatím svou povinnost ke mně splnil. *Povinnost*. Tohle slovo jsem nenáviděla stejně jako *tradice*.

„Jsi připravená?“ zeptala se matka, když ostatní odešli.

Přikývla jsem. „Ale musím si ještě vyřídit něco osobního, než odjedu. Sejdeme se dole v hale.“

„Můžu...“

„Matko, prosím.“ Hlas se mi poprvé zlomil. „Potřebuju jen pár minut.“

Matka ustoupila. Naslouchala jsem osamělé ozvěně jejích kroků, když se vzdalovala chodbou pryč.

„Pauline?“ zašeptala jsem a popleskala se po tvářích.

Pauline vstoupila do mého pokoje přes převlékárnu. Zíraly jsme na sebe mlčky. Nepotřebovaly jsme slova, jasně jsme chápaly, co leží před námi. Každou podrobnost dnešního dne jsme už probraly během dlouhých bezesných nocí.

„Pořád si to ještě můžeš rozmyslet. Víš jistě, že to chceš udělat?“ zeptala se Pauline a dala mi tak poslední šanci vycouvat.

Jistě? Hrud' se mi svírala bolestí tak hlubokou a skutečnou, až jsem si říkala, jestli se srdce doopravdy nemůže zlomit. Nebo je to strach, který mnou proniká? Přitiskla jsem si ruku na prsa, abych tu bodavou bolest trochu utišila. Možná je tohle ten předěl. „Nemůžu se rozmyslet. Rozhodnutí už padlo,“ odpověděla jsem. „Od nynějška musím žít se svým osudem, ať už to dopadne dobře, nebo špatně.“

„Modlím se, aby to dopadlo dobře, má přítelkyně,“ pronesla Pauline a chápavě přikývla. Pak jsme se chvatně pustily opuštěnou klenutou chodbou do zadní části citadely a pak dolů po schodišti pro sloužící. Nikoho jsme nepotkaly – všichni měli buď moc práce s přípravami svatby v opatství, nebo čekali na náměstí před citadelou, až dorazí královský průvod.

Vynořily jsme se z dřevěných dvířek se silnými černými veřejemi do oslepujícího slunce. Vítr nám škubal s šaty, strhnul mi kápi z hlavy. Zahlédla jsem zadní bránu pevnosti, která se využívala jen při odjezdu na lov nebo pro tajné výpravy. Byla otevřená, tak jak jsme si objednaly. Pauline mě vedla přes bahnitou ohradu do stínu u zdi kočárového přístěnku, kde čekal vykulený čeledín se dvěma osedlanými koňmi. Když mě uviděl, jeho oči se rozšířily ještě víc. „Vaše Výsosti, máte jet kočárem, už ho pro vás přichystali,“ vyhrknul a polykal přítom konce slov. „Čeká před citadelou. Kdybyste...“

„Změna plánů,“ pronesla jsem pevně a přidržela si šaty, abych mohla zaháknout nohu do třmenu. Kluk se slámovými vlasy otevřel užasle pusou, když spatřil mé bělostné šaty s lemem od bahna, které jsem si teď rozmazala i po rukávech, krajkovém živůtku, a co hůř, i po drahocenném morrighanském svatebním pláští. „Ale...“

„Rychle! Pomoz mi!“ vyštěkla jsem na něj.

Mladičký čeledín poslechl a po mně pomohl i Pauline.

„Co mám říct...“

Zbytek už jsem neslyšela, dusot kopyt přehlušil všechny námitky jednou provždy. S Pauline po boku jsem se jediným rychlým činem, takovým, jenž se nedal vzít zpátky, činem, který ukončil tisíc snů a nechal zrodit jediný, odstříhla od svého dosavadního života. Vyzradila jsem do úkrytu hvozdu. A už se ani jednou neohlédla.

*A*bychom neopakovali historii,
předávejme si příběhy
od otce k synu, od matky k dceři.
Neboť stačí jediná generace
a dějiny i pravda budou ztraceny navždy.

Morrighanská kniha svatého písma, svazek III.

KAPITOLA DRUHÁ

Vřískaly jsme. Vykřikovaly jsme z plných plic, s vědomím, že vítr, kopce a dálka uchovají naši nervózní radost ze svobody v tajnosti před nepovolanými ušima. Vřískaly jsme s divokým odhodláním a primitivní touhou uvěřit v náš útěk. Kdybychom mu nevěřily, přemohl by nás strach. Už teď jsem cítila, jak se do mě zakusuje zezadu, jak jsem se snažila cválat rychleji.

S vědomím, že nás čeledín pozoruje, jsme mířily na sever, dokud jsme nezmizely v lese. Sotva jsme se ocitly pod ochranou stromů, našly jsme koryto potoka, které jsem znala z loveckých výprav s bratry. Vjely jsme do něj a chvíli vedly koně mělkým proudem, až jsme našly kamenitý břeh na druhé straně. Když jsme na něj vyjely, nezůstaly po nás žádné stopy, nic, podle čeho by nás někdo mohl sledovat.

Sotva jsme se zase ocitly na pevné zemi, zaryly jsme paty do koňských boků a ujížděly, jako by nás pronásledovala nějaká příšera. Jely jsme po zřídka užívané stezce mezi hustými borovicemi, mezi nimiž bychom se v případě potřeby mohly rychle ztratit. Chvillemi jsme byly jako opilé smíchem, chvílemi nám po tvářích stékaly slzy, vysušované rychlou jízdou. Většinou jsme ale mlčely. Nedokázaly jsme tak úplně uvěřit tomu, že jsme to opravdu zvládly.

Asi po hodině už jsem nevěděla, co mě bolí víc, jestli stehna, lýtka, do kterých mě chytaly křeče, nebo natřesené pozadí. Všechny tyhle části mého těla byly zvyklé jen na strnulé královské popojíždění

krokem, protože nic víc mi otec v posledních měsících nedovolil. Prsty jsem měla otupělé od svírání oteží, ale Pauline se nezastavovala, a tak jsem s ní držela krok.

Za mnou vlály šaty, z nichž se stalo svatební roucho, které mě spojilo s životem v nejistotě. Jenže ten mě děsil méně než jistota, jíž jsem čelila předtím. Tenhle život byl můj sen, jediným jeho omezením byla moje představivost. Byl to život, jehož svrchovanou vládkyní jsem se stala já sama.

Ztratila jsem pojem o čase, záleželo jen na rytmu kopyt: Každý jejich úder zvětšoval propast. Naši zářivě vyhřebelcovaní ravianští hnědáci si nakonec téměř jednohlasně odfrkli a sami zpomalili, jako by si vyměnili nějakou zašifrovanou zprávu. Raviané byli pýchou morrighanských stájí, a tihle dostáli své pověsti. Přes vrcholky stromů jsem se zadívala k západu. Zbývaly poslední tři hodiny denního světla. Ještě jsme se nemohly zastavit. Ujížděly jsme dál, i když pomaleji. Teprve poté, co slunce zmizelo za hřebenem Andeluchi, jsme začaly hledat bezpečné místo k přenocování.

Při jízdě mezi stromy jsem bedlivě naslouchala a hledala něco, co by nám posloužilo jako úkryt. Na zátylku mi naskočila husí kůže, když lesem jako varování zazněl ptačí skřek. Dostaly jsme se k troskám z doby Předtím, zborceným zbytkům zdí a sloupů tak zarostlých, že už ani nepřipomínaly civilizaci. Byly pokryté mechem a lišejníkem a zřejmě jen díky jejich podpoře ještě stály. Možná tu kdysi býval nádherný chrám, ale teď ho polykalo křoví a kapradí. Pauline si políbila hřbet ruky v gestu, jež bylo zároveň prosbou o požehnání a ochranu před duchy, kteří tu z těch dávných věků ještě mohli přebývat, a trhla otěžemi, aby pobídla koně do kroku. Já si nepolíbila ruku ani nezrychlila. Prohlížela jsem si ty kostry starého věku zvědavě jako vždycky a představovala si lidi, kteří je vytvořili.

Konečně jsme dorazily na mýtinu. Nad našimi hlavami bledly poslední zbytky denního světla, obě už jsme ochable visely v sedlech, a tak jsme se mlčky shodly na tom, že tady se utáboříme. Netoužila jsem po ničem jiném než se zhroutit do trávy a tvrdě spát až do rána, jenže koně byli stejně vyčerpaní jako my a zasloužili si naši pozornost. Byli naší jedinou nadějí na únik.

Sundaly jsme jim sedla, která jsme nechaly s neobřadným žuchnutím dopadnout na zem, protože na nic víc jsme neměly sílu. Pak jsme rozklepaly vlhké houně a pověsily je na větve, aby proschly. Poplácaly jsme koně po zadních a oba se vydali rovnou k potoku, aby se napili.

Pauline a já jsme se zhroutily k sobě na zem. Na jídlo jsme byly příliš unavené, i když jsme obě celý den nevezly nic do úst. Ráno jsme byly příliš nervózní z našich tajných plánů, než abychom se pořádně nasnídaly. Sice jsem o útěku uvažovala už celé týdny, jenže jsem si ho stejně nedokázala představit až do včerejší večere na rozloučenou s mou rodinou v Aldridově síni. V tu chvíli se všechno změnilo a nepředstavitelné se najednou zdálo jako má jediná šance. Když sálem zněly přípitky a smích, když jsem se dusila pod tíhou hlučné zábavy a spokojených úsměvů členů vlády, můj pohled se setkal s Pauliníným. Stála s ostatními sloužícími u protější stěny, kde čekali na naše pokyny. Zavrtěla jsem na ni hlavou a ona pochopila. Tohle nemůžu udělat. Přikývla na souhlas.

Našeho tichého dorozumění si nikdo nevěšiml. Později večer, když se všichni uchýlili do svých ložnic, se vrátila do mé komnaty a začaly jsme plánovat. Měly jsme tak málo času a tolik se toho muselo zařídit. Téměř všechno záviselo na tom, jak získat dva osedlané koně tak, aby o tom nikdo nevěděl. Pauline se za úsvitu vydala do stájí. Vyhnula se vrchnímu stájníkovi, který už měl plné ruce práce s chytáním spřežení pro královský průvod, a nenápadně promluvila s nejmladším pomocníkem, nezkušeným hochem, který se bál neuposlechnout přímý rozkaz komorné z královského dvora. A náš narychlo poslepoovaný plán prozatím vycházel.

Byly jsme sice příliš vyčerpané, než abychom jedly, ale když slunce kleslo níž a světlo potemnělo, únavu vystřídal strach. Posbíraly jsme trochu dřeva na oheň, který by zaplašil lesní tvory skryté ve stínech mezi stromy, nebo nám aspoň umožnil vidět jejich zuby dřív, než nás zakousnou.

Noc nastala rychle a spolykala celý svět, nechala jen malý mihotavý kruh světla kolem plamenů, které nám ohřívaly nohy. Dívala jsem se, jak oheň olizuje vzduch před námi, naslouchala jeho praskání

a šustotu větví stromů v lese. Nic jiného se neozývalo, ale my nepřestávaly špicovat uši.

„Myslíš, že jsou tady medvědi?“ zeptala se Pauline.

„Nejspíš ano.“ Ale moje myšlenky patřily tygrům. Jednomu jsem se dívala do očí, když mi bylo deset. Stál tak blízko, že jsem cítila jeho dech, jeho vrčení, jeho sliny, jeho obrovské silné tělo, které se mě chystalo pozřít. Čekala jsem na smrt. Nevím, proč na mě nezaútočil hned, ale život mi zachránil vzdálený výkřik bratra, který mě hledal. Zvíře zmizelo mezi stromy stejně rychle, jako se objevilo. Když jsem to pak vyprávěla ostatním, nikdo mi nevěřil. Proslýchalo se sice, že v Cam Lanteux jsou tygři, ale jen vzácně. Morrighan nebyl jejich přirozeným prostředím. Skelný pohled toho tvora mě dodnes pronásledoval ve snech. Mžourala jsem přes plameny do tmy. Moje dýka byla pořád v sedlové brašně, pár kroků za hranicí světla. Jak pošetilé, že jsem si na ni vzpomněla až teď.

„Mohlo by tady být něco horšího než medvědi. Barbaři,“ pronesla jsem s hranou hrůzou, abych trochu odlehčila náladu.

Pauline vykulila oči, v nichž probleskl záchvěv smíchu. „Slyšela jsem, že se množí jako králíci a ukusují hlavy menším zvířatům zaživa.“

„A dorozumívají se chrochtáním.“ I já poslouchala podobné historky. Vojáci se vraceli z průzkumných výprav a líčili brutální zvyky barbarů i jejich rostoucí počet. Jen kvůli nim se tradiční nepřítelství mezi Morrighanem a Dalbreckem odsunulo a nahradilo ho křehké spojenectví – na můj úkor. Velké mocné království na druhé straně světadílu s rostoucí populací a údajnými ambicemi rozšířit své hranice bylo větší hrozbou než víceméně civilizovaný soused, který aspoň pocházel z vyvolených Pozůstalých. Spojené síly Morrighanu a Dalbrecku by byly mocné, ale každé království zvláště zůstávalo zoufale zranitelné. Barbary od nás držela dál jen Velká řeka a neobydlené pustiny Cam Lanteux.

Pauline hodila do ohně další suchou větev. „Ty máš nadání na jazyky, takže bys s tím barbarským chrochtáním neměla mít potíže. Nakonec půlka našeho dvora taky jen chrochtá.“

Obě jsme se rozesmály a začaly napodobovat povýšená odfrkávání kancléře a rádce.

„Viděla jsi někdy nějakého?“ zeptala se moje přítelkyně.

„Já? Barbara? V posledních letech mě drželi na tak krátkém řetězu, že jsem nevidala skoro nikoho.“ Moje svoboda, kdy jsem se mohla volně prohánět po kopcích a vyvádět s bratry, skončila náhle ve chvíli, kdy rodiče usoudili, že začínám vypadat jako žena, takže bych se tak měla i chovat. Připravili mě o svobodu, kterou jsem sdílela s Waltherem, Reganem a Brynem: Zkoumali jsme trosky v lesích, projížděli se na koních po lukách a lovili menší zvěř, vyváděli nejrůznější lotroviny. Jak jsme vyrůstali, nad nezbednostmi bratrů se krčilo rameny, ale nad mými ne. Tehdy jsem pochopila, že se mi měří jiným metrem než chlapcům.

Když mi rodiče omezili zábavu, zvykla jsem si občas se nepozorovaně vytratit, což jsem dělala dodnes. Těhle mé dovednosti si otec a matka moc necenili, zato já na ni byla hrdá. Rádce mě podezíral, že se toulám, a snažil se klást mi do cesty chabé pasti, kterým jsem se bez problémů vyhýbala. Věděl například, že chodím do komnaty se starými texty, kam byl přístup zakázán – staré svitky byly zřejmě příliš křehké pro ruce tak nedbalé jako moje. Jenže i když se mi podařilo nepozorovaně vyklouznout z citadely, neměla jsem vlastně kam jít. V Cívici mě všichni znali a někdo by to hned donesl rodičům. Proto se moje úniky omezovaly na noční výpravy do temných zadních krcálek, kde jsem hrála karty nebo kostky s bratry a jejich nejdůvěrnějšími přáteli, kteří měli dost rozumu na to, aby si o Waltherově mladší sestře nepouštěli pusy na špacír, a možná i soucítili s mým trápením. Bratři se vždycky bavili úžasem svých kamarádů nad tím, jak s nimi dokážu držet krok. Nikdo si tam nehlídal jazyk, nikdo se nevyhýbal jistým tématům kvůli mému titulu nebo pohlaví, a tyhle skandální debaty mě toho naučily tolik toho, co mi můj soukromý učitel zprostředkovat nemohl.

Zastínila jsem si oči rukou a zadívala se do lesa, jako bych vyhlížela příchozí. „Návštěva divochů by teď byla vítaným rozptýlením. Barbaři, ukažte se!“ vykřikla jsem. Odpovědělo mi ticho. „Asi jsme je vyděsily.“

Pauline se zasmála, ale naše nervózní předstíraná odvaha zůstala viset ve vzduchu mezi námi. Obě jsme věděly, že skupinky barbarů

se občas objevovaly v lesích, které se táhly od Vendy k zakázané oblasti Cam Lanteux. Někdy se dokonce odvážili až do pohraničí Morrighanu a Dalbrecku, a když je vojáci pronásledovali, zmizeli mezi stromy snadno jako vlci. Ale zatím jsme byly pořád hluboko ve vnitrozemí Morrighanu, abychom si s tím nemusely dělat starosti. Aspoň jsem doufala. Pravděpodobnější bylo, že narazíme na tuláky, putující nomády, kteří sem občas z Cam Lanteux zabloudili. Nikdy jsem žádného neviděla, ale slyšela jsem o jejich nezvyklých způsobech. Jezdili s barevnými vozy, prodávali tretky, nakupovali zásoby, nabízeli záhadné lektvary, někdy i za pár grošů hráli teskné melodie. Z nich jsem strach neměla. Největší obavy mi naháněl můj otec a to, do čeho jsem zatáhla Pauline. Bylo toho tolik, o čem jsme si večera večer nestačily promluvit.

Pozorovala jsem ji, jak nepřítomně zírá do ohně. Tu a tam přiložila dřívko. Pauline byla schopná dívka, ale věděla jsem, že není nebojácná, a proto její dnešní odvaha předčila tu moji. Tím, co jsme dnes udělaly, mohla jen ztratit. Já mohla jen získat.

„Mrzí mě to, Pauline. Tolik jsem to pro tebe zamotala.“

Pokrčila rameny. „Stejně jsem chtěla odejít. Říkala jsem ti to.“

„Ale ne takhle. Mohla jsi odejít za mnohem příjemnějších podmínek.“

Ušklíbala se, protože s tím se nedalo nesouhlasit. „Možná.“ Její úsměv pomalu bledl, pátrala pohledem v mé tváři. „Ale nikdy bych nemohla odejít z důležitějšího důvodu. Na dokonalé načasování se vždycky spoléhat nedá.“

Takovou přítelkyni jsem si nezasloužila. Její soucit ke mně až bolel. „Půjdou po nás,“ připomněla jsem jí. „Na mou hlavu vypíší odměnu.“ O tomhle jsme si v těch kratinkých hodinách nad ránem promluvit nestačily.

Pauline se odvrátila a energicky zavrtěla hlavou. „Ne, to by tvůj otec neudělal.“

Povzdychla jsem si, objala si pokrčené nohy a zadívala se do uhlíků žhnoucích vedle mých chodidel. „Prosím tě, můj otec se o to zasadí jako první. Dopustila jsem se velezrady. Je to stejné, jako by dezertoval voják jeho armády. A co hůř, pokořila jsem ho. Kvůli mně

teď vypadá jako slaboch. Tohle mu jeho vláda nezapomene. Bude muset jednat.“

Ani s tímhle Pauline nemohla nesouhlasit. Od svých dvanácti let jsem se jako příslušnice dvora musela účastnit jako svědek poprav zrádců. Docházelo k nim jen zřídka, protože veřejné věšení působilo jako dostatečně odstrašující prostředek, ale obě jsme znaly příběh otcovy sestry. Zemřela před mým narozením, skočila z Východní věže. Její syn dezertoval ze svého pluku a ona věděla, že ani jako králův synovec nebude ušetřen. A nebyl. Oběsili ho den poté a oba je pohřbili bez obřadu do jediného neoznačeného hrobu. Některé hranice se v Morrighanu nepřekračují nikdy. Jednou z nich je loajalita.

Pauline se zamračila. „Ale ty nejsi voják, Lio. Jsi jeho dcera. Neměla jsi na vybranou, a to znamená, že jsem neměla ani já. Nikoho by neměli nutit do sňatku s někým, koho nemiluje.“ Zaklonila se, zadívala se ke hvězdám a nakřčila nos. „Zvlášť ne s nějakým starým, škrobeným, nafoukaným princem.“

Znovu jsme se rozesmály a já byla osudu za Pauline vděčnější než za vzduch, který jsem dýchala. Společně jsme sledovaly blikající souhvězdí a ona mi vyprávěla o Mikaelovi, o slibech, které si navzájem dali, o všem sladkém, co jí šeptal do ucha, o plánech, které chtěli uskutečnit, až se Mikael koncem měsíce vrátí ze své poslední průzkumné výpravy s jednotkou královské gardy. Když o něm vyprávěla, viděla jsem v jejích očích lásku, a hlas se jí přitom změnil.

Přiznala mi, jak moc se jí po něm stýská, ale prý věří, že si ji najde, protože ji zná jako nikdo jiný na světě. Neustále si spolu povídali o Terravinu: O životě, jaký tam povedou, o dětech, které tam budou spolu vychovávat. Čím déle mluvila, tím větší bolest ve mně narůstala. Já měla o budoucnosti jen neurčité, prázdné představy, spíš o tom, co nechci, kdežto Pauline snila o skutečných lidech a skutečných podrobnostech. O tom, jak stvoří budoucnost s někým dalším.

Premítala jsem, jaké by bylo mít někoho, kdo mě tak dobře zná. Někoho, kdo se mi podívá do duše, někoho, jehož pouhý dotek vyžene z mé mysli všechno ostatní. Snažila jsem se představit si někoho, kdo by prahnul po stejných věcech jako já, kdo by se mnou chtěl

strávit zbytek života z vlastního rozhodnutí, ne aby svazkem bez lásky naplnil smlouvu sepsanou na papíře.

Pauline mi stiskla ruku a naklonila se, aby přiložila další dřevo na oheň. „Měly bychom se trochu prospat, abychom ráno brzy vyrazily dál.“

Měla pravdu. Měly jsme před sebou aspoň týden cesty za předpokladu, že nezabloudíme. Pauline nebyla v Terravinu od dětství a neznala přesně cestu. Já tam nebyla ještě nikdy, takže jsme mohly spoléhat jen na její instinkty a pomoc cizinců, které snad potkáme. Roztáhla jsem pro nás na zemi pokrývku a vytřásla si z vlasů spadané jehličí.

Pauline se na mě váhavě zadívala. „Nevadilo by ti, kdybych odříkala svaté upomínky jako první? Řeknu je tiše.“

„Samozřejmě,“ zašeptala jsem. Kvůli ní jsem se snažila tvářit zbožně, ale ucítila jsem bodnutí viny, že sama vůbec nemám touhu je recitovat. Pauline byla upřímně věřící, kdežto já se netajila svým opovržením k tradicím, které diktovaly můj osud.

Kamarádka poklekla a odříkala upomínky hypnotickým hlasem, který zněl jako jemné tóny harfy, rozléhající se s tichou ozvěnou od stěn opatství. Dívala jsem se na ni a uvažovala o tom, jak hloupý je osud. Pauline by byla mnohem lepší První dcerou rodu Morrighan, dcerou, o jakou by mí rodiče tak stáli: tichou, s diskrétním vyjadřováním, trpělivou, věrnou starým zvykům, s čistým srdcem, vnímavou k nevyslovenému a mnohem blíží daru, než jsem kdy byla já. Ve všech směrech by byla mnohem lepší První dcerou.

Natáhla jsem se na záda a naslouchala příběhu, který recitovala. Příběhu původní První dcery, jež využila dar bohů, aby vyvedla vyvolené Pozůstalé ze zkázy do bezpečí a nové země. Aby za sebou zanechala zničený a zpustošený svět a vybudovala nový svět naděje. V Paulinině sladkém zpěvavém podání zněl ten příběh krásně, mesiášsky, podmanivě. Ztratila jsem se v jeho rytmu, stejně jako jsem byla ztracená v hlubokých lesích kolem nás, ztracená ve světě, který ležel za nimi, ztracená v kouzlu dávných časů. V Paulinině něžném podání dosáhl příběh počátku světa a zase se vrátil. Téměř jsem to cítila.

Myslela jsem na všechny ty tajné chvíle svého dětství, kdy jsem se vykrádala ven uprostřed noci na nejklidnější část citadely – střechu,

na místo, kde neustálý hluk utichl a já se stala jedním z těch tichých smítek spojených s vesmírem. Cítila jsem se tam blízko něčemu, co jsem neuměla pojmenovat.

Kdybych se jen dokázala natáhnout a dotknout se hvězd, věděla bych všechno. Všeemu bych rozuměla.

Co bys věděla, miláčku? ptala se matka, která si tam pro mě přišla.

Toble, odpovídala jsem a tiskla si dlaň na hrudník. Neměla jsem slova, jimiž bych popsala tu bolest uvnitř.

Není co vědět, dítě. Je to jen chlad noci. Matka mě vzala do náruče a vedla mě zpátky do postele. Později, když moje noční toulky neustávaly, nechala ke dveřím na střechu připevnit zámek tak vysoko, abych na něj nedosáhla.

Pauline končila, poslední slova vyřkla uctivým šepotem. *A budiž to tak povždy.*

„Povždy,“ zašeptala jsem a přemítala, jak dlouho to bude.

Přítelkyně se schoulila na pokrývku vedle mě a já nás přikryla svačtinou pláštěm. Les jako by se v náhlém tichu odvážil o krok blíž, náš kruh světla se zmenšil.

Pauline usnula rychle, ale ve mně pořád ještě vířily události dne. Nezáleželo na tom, že jsem byla vyčerpaná. Mé unavené svaly sebou škubaly, myšlenky mi skákaly od jednoho k druhému jako nešťastný cvrček, který se snaží vyhnout nohám lidí v davu.

Když jsem hleděla na blikající hvězdy nad sebou, mou jedinou útěchou bylo, že princ z Dalbrecku je nejspíš taky vzhůru, ujíždí zuřivě domů po cestě plné výmolů, staré kosti ho v chladném nepohodlném kočáru pobolívají – a vedle něj nesedí žádná mladá nevěsta, která by ho zahřála.

KAPITOLA TŘETÍ

PRINC

Zapnul jsem si přezku na ruksaku. Měl jsem dost zásob na dva týdny a ve váčku peníze, které mi umožní vydržet ještě déle. Po cestě bude určitě pár hostinců. A ona se nejspíš nedostala od citadely dál než den cesty koňmo.

„Tohle ti nemůžu dovolit.“

Usmál jsem se na Svena. „A myslíš, že máš na vybranou?“

Už jsem nebyl jeho mladým svěřencem, jehož měl chránit před obtížemi. Byl jsem dospělý muž, o pět centimetrů vyšší a patnáct kilo těžší než on, a měl jsem v sobě dost potlačovaného vzteku, abych se stal obávaným soupeřem.

„Jsi pořád rozzuřený. Je to jen pár dní. Dej tomu ještě pár.“

„Nejsem rozzuřený. Možná pobavený. Zvědavý.“

Sven mi vyškubl otěže mého koně, až hřebec poskočil. „Máš zlost, protože ji to napadlo dřív než tebe.“

Někdy jsem Svena nenáviděl. Na starou vojnu byl zatraceně vnímavý. Vytrhnul jsem mu otěže. „Jsem jen pobavený. A zvědavý,“ ujistil jsem ho.

„To už jsi říkal.“

„Tak ať.“ Přehodil jsem přes koňský hřbet sedlovou houni, narovnal ji a uhladil záhyby.

Sven v mé výpravě nic zábavného neshledával, a zatímco jsem pokračoval v sedlání, dál mě zasypával argumenty. Skoro jsem ho ne-

poslouchal. Myslel jsem jen na to, jak příjemné bude dostat se pryč. Mého otce to zasáhlo mnohem víc než mě, bral to jako úmyslnou urážku. *Co je to za krále, když nedokáže zvládnout ani vlastní dceru?* A to byla ještě jedna z těch nejrozumnějších výčitek.

On a jeho ministři už vyslali celé brigády, aby posílily ostrahu hranic a uzavřely je. A taky aby zamával Morrighanu před nosem tím, jakou rozhodnou silou disponuje. Ošemetná aliance s naším sousedem se zhroutila, ale horší než ministerské bušení v prsa a konspirační teorie byl matčin zarmoucený výraz. Už nadhodila, že by mi měli najít jinou nevěstu v některém z Menších království, nebo dokonce mezi naší šlechtou, protože jí prvořadý význam toho naplánovaného sňatku unikal.

Zastrčil jsem chodidlo do třmenu a vyhoupl se do sedla. Můj kůň zafrkal a přenesl váhu z nohy na nohu. Už jsem se nemohl dočkat, až budu pryč.

„Počkej!“ vykřikl Sven a zastoupil mi cestu – což byl pošetilý nápad od někoho, kdo se tak pozoruhodně vyzná v koních. Zvlášť v tom mém. V poslední chvíli se vzpamatoval a ustoupil. „Vždyť ani nevíš, kam utekla. Jak ji chceš najít?“

Nazdvihl jsem obočí. „Ty nevěříš vlastním schopnostem, Svene? Pamatuj, že jsem se učil od toho nejlepšího.“

Bylo skoro vidět, jak se v duchu proklíná. Tohle mi často vmetl do tváře, pokud moje pozornost ochabovala. Když jsem býval o dvě hlavy menší než on, tahal mě za uši a připomínal mi, že mám toho nejlepšího učitele a neměl bych plýtvat jeho drahocenným časem. Oba jsme samozřejmě chápali skrytou ironii. Sven měl pravdu, dostal jsem toho nejlepšího. Dalí mě k němu do učení v osmi letech, ve dvanácti jsem se stal kadetem, ve čtrnácti čekatelem a v šestnácti plnoprávným vojákem. Učením se Svenem jsem strávil víc času než s vlastními rodiči. A stal se ze mě schopný voják, v neposlední řadě díky němu. Ve výcviku jsem vynikal. O to víc mě to všechno štvalo. Byl jsem nejspíš ten nejméně zkušený voják v dějinách.

Svenovy lekce zahrnovaly výuku královské vojenské historie – čeho dosáhl ten a tamten předeek. A že jich bylo! Panovníci Dalbrecku vždycky vynikali v bitvách, mého otce nevyjímaje. Stal se generálem

ještě v době, kdy jeho otec seděl na trůně. Jenže já byl jediný dědic jediného dědice, takže moje vojenské zkušenosti zůstávaly značně omezené. Neměl jsem dokonce ani bratrance, který by mě mohl nahradit. Jezdil jsem s mužstvem, ale nikdy mě nepustili do přední linie. Než mě poslali na bitevní pole, vřava už dávno utichla, jenže i pak mě obklopovala skupina nejsilnějších vojáků z našeho oddílu jako další pojistka proti nečekanému výpadu.

Aby mi to Sven vynahradil, vždycky mi přiděloval dvojnásobné porce těch nejspínavějších, nejpodřadnějších úkolů, jaké měla naše jednotka vykonávat. Chtěl tak zamezit případnému reptání proti mým privilegiím, a tak jsem dělal všechno od čištění stájí přes leštění holínek až po nakládání a odvoz mrtvol z bitevního pole. Nikdy jsem neviděl zášť ve tvářích svých spolubojovníků ani neslyšel závistivé poznámky, zato jsem si užil dostatek jejich soucitu. Voják bez zkušeností, ani ten kvalitně vycvičený, není žádný voják.

Sven nasedl na koně a rozjel se vedle mě. Věděl jsem, že se mnou nepojede daleko. I když se bouřil proti mým plánům – protože mu povinnost velela, aby mě od nich zrazoval –, svazovalo ho silné pouto, které se mezi námi za ta léta ukulo.

„Jak se dozvím, kde jsi?“

„Nedozvíš se to. To je nápad, co?“

„Co mám říct tvým rodičům?“

„Pověz jim, že jsem se vydal trucovat do lovecké chaty a budu tam celé léto. To se jim bude zamlouvat. Takové kouzelné, bezpečné útočiště.“

„Na celé léto?“

„Uvidíme.“

„Co když se něco stane?“

„Ano, to je možné. Doufám, že ano. Tvoje argumenty ti zrovna neprosívají, víš?“

Koutkem oka jsem viděl, jak si prohlíží mou výbavu. To znamenalo, že ve skutečnosti se už smířil s tím, že zmizím do neznáma. Kdybych nebyl dědic trůnu, ani by ho nenapadlo mě od toho zrazovat. Dobře věděl, že mě připravil i na to nejhorší a nejméně očekávané nebezpečí. Své schopnosti jsem aspoň při výcviku prokázal dosta-

tečně. Zabuřel, aby mi dal najevo zdráhavý souhlas. Před námi byla úzká rokle, kde spolu dva koně nemohli jet bok po boku, a já věděl, že tady se rozloučíme. Den se už chýlil k večeru.

„Chceš ji oslovit?“

„Ne. Nejspíš ani to ne.“

„Ano, tak to bude lepší. Pokud to uděláš, měj oči na stopkách. Hlídej si záda.“

„Pochopitelně,“ ujistil jsem ho, aby věděl, že jsem myslel na všechno, i když zrovna tohle mě ani nenapadlo.

„Když mi budeš potřebovat poslat zprávu, napiš ji ve starém jazyce pro případ, že by padla do rukou někomu nepovolanému.“

„Nebudu posílat žádné zprávy.“

„Ať už podnikneš cokoli, neprozrazuj jí, kdo jsi. Vládce Dalbrecku, který se vměšuje do vnitřních záležitostí Morrighanu na tamním území, to by se dalo vykládat jako vyhlášení války.“

„Pleteš si mě s otcem, Svene. Já nejsem vládce Dalbrecku.“

„Jsi dědic trůnu a otcův zástupce. Nesmíš situaci ještě zhoršit – pro Dalbreck a svoje spolubojovníky.“

Jeli jsme mlčky.

Proč tam vlastně jedu? Jaký to má smysl, pokud ji nechci přivést zpátky, ani s ní promluvit? Věděl jsem, že tyhle myšlenky víří Svenovi v hlavě, ale nebylo to tak, jak si představoval. Nezlobil jsem se proto, že ji napadlo vzít nohy na ramena dřív než mě. Já o tom uvažoval už dávno, když otec začal o tom manželství mluvit. Jenže mě přesvědčil, že to bude svazek v nejlepším zájmu Dalbrecku, a pokud si v tom manželství z rozumu najdu milenku, všichni to budou brát shovívavě. Naštvalo mě, že ona měla odvahu, která mi chyběla. Kdo je ta dívka, která udělala dlouhý nos na dvě království a zachovala se tak, jak chtěla? Toužil jsem to zjistit.

Když jsme se přiblížili k rokli, Sven narušil ticho. „Jde o ten dopis, co?“

Měsíc před svatbou mi Sven doručil dopis od princezny. Tajný dopis. Když mi ho předával, byl zapečetěný. Sám ho nikdy neviděl. Já si ho přečetl a rozhodl se ho ignorovat. Což jsem nejspíš neměl.

„Ne, nejedu za ní kvůli dopisu.“ Krátce jsem škubl otěžemi a za-

stavil se. „Víš, Svene, tady ve skutečnosti nejde o princeznu Arabellu.“

Přikývl. Tohle se blížilo už dlouho. Natáhl se, poklepal mě po rameni a otočil koně zpátky k Dalbrecku, už bez jediného dalšího slova. Já pokračoval roklí, ale po pár kilometrech jsem sáhl do kapsy vesty a vylovil dopis z vnitřní kapsy. Díval jsem se na chvatně naškrábaná písmena. Nebyla to zrovna královská depeše.

*Ráda bych si tě před naším
svatebním dnem prohlédla.*

Vrátil jsem vzkaz do kapsy.

Tak ať si poslouží.

Je jediná skutečná minulost
a jediná skutečná budoucnost.
Naslouchejte pozorně.
Dítě, jež uprchlo před zofalstvím,
bude tím, jež přinese naději.
Síla se zrodí z nejslabších.
Svobodu přinesou pronásledovaní.

Píseň Vendy

KAPITOLA ČTVRTÁ

ZABIJÁK

Rád bych to udělal sám, ale mám své povinnosti ve Vendě. Zvládneš to za den. Koneckonců je to jen královská dcera. Víš přece, co je to za lidi. A je jí teprve sedmnáct. Jak těžké bude ji najít?

Komizarovu hodnocení příslušníků královských rodů jsem se pousmál, ale odpovídat jsem ani nemusel. Oba jsme věděli, že to bude snadné. Vyplašená kořist nemyslí na to, aby za sebou nenechávala stopu. Komizar dělal tuhle práci už mockrát. To on mě v ní vycvičil.

Jestli to bude tak snadné, proč nemůžu jít já? protestoval Eben.

To není úkol pro tebe, odpověděl jsem mu. Eben se toužil osvědčit. Uměl dobře mluvit i zacházet s nožem, byl malý a sotva dvanáctiletý, takže se mohl vydávat za dítě, zvláště s jeho smutnými hnědými očima a andělskou tvářičkou, která měla tu výhodu, že nevyvolávala podezření. Jenže je rozdíl mezi zabitím v boji a podříznutím dívčího hrdla ve spánku. Na to ještě nebyl připravený. Až by spatřil její užaslé oči, možná by zaváhal. Ten okamžik je nejtěžší a člověk nesmí váhat. Žádné druhé šance nejsou. To mi Komizar vysvětlil jasně.

Spojení mezi Morrighanem a Dalbreckem by mohlo zmařit naše úsilí. A co hůř, o té dívce se říká, že je Siarrab. My téměř magickým nesmyslům možná nevěříme, ale jiní lidé ano, a to by je mohlo posilovat, nebo naopak v našich lidech probouzet strach. To nemůžeme riskovat. Její útěk je jejich smůla a naše

šťěstí. Vklouzneš tam, vyklouzneš ven – to je tvoje specialita. A pokud se ti povede, aby to vypadalo jako dílo Dalbrecku, tím líp. Vím, že splníš svou povinnost. Jako vždycky.

Ano, vždycky splním svou povinnost. O kus dál před námi se naše cesta větvila a Eben vycítil poslední příležitost mě přemluvit. „Stejně nechápu, proč to nemůžu být já. Umím jazyk stejně dobře jako ty.“

„A znáš taky všechny dialekty Morrighanu?“ zeptal jsem se.

Než Eben stačil odpovědět, Griz se natáhl a vlepil mu pohled. Eben vyjel a ostatní chlapi se rozchechtali. „Komizar chce, aby to vykonal on, ne ty!“ houkl na něj. „Přestaň kňučet!“ Eben na zbytek cesty ztichl.

Dospěli jsme k místu, kde se cesta rozdělovala. Griz a jeho trojice měla vlastní pověření, při kterém využijí své speciální schopnosti. Vydají se do nejsevernější části Morrighanu, kde království pošetile soustředilo všechny svoje síly. A budou vyvolávat chaos. Ne krvavý jako já, ale stejně plodný. Jejich práce potrvá déle, takže Griz prohlásil, že mě čeká „dovolená“, až na ně budu čekat na domluveném místě v táboře v Cam Lanteux, odkud se společně vrátíme do Vendy. Věděl ale stejně dobře jako já, že v Cam Lanteux žádná „dovolená“ nehrozí.

Díval jsem se, jak odjíždějí. Eben trucoval shrbený v sedle.

Není to práce pro tebe.

Byl jsem v jeho věku taky tak dychtivý potěšit Komizara?

Ano.

Od té doby uteklo jen pár let, ale připadalo mi to jako dva životy.

Komizar byl jen asi o deset starší než já, stal se vládcem Vendy jako sotva dospělý mladíček. Tehdy si mě vzal pod ochranná křídla. Zachránil mě před hladověním. A před mnoha dalšími věcmi, na které se snažím zapomenout. Dal mi to, co mi vlastní lidé dát odmítli: šanci. Nikdy jsem mu to nepřestal oplácet. Některé věci se nedají splatit nikdy.

Jenže tohle bude poprvé dokonce i pro mě. Ne že bych už předtím za temných nocí nepodřezával krky, jenže ty vždycky patřily vo-

jákům, zrádcům nebo špehům, a já věděl, že díky jejich smrti budou žít mí kamarádi. I tak mi ty ohromené oči pokaždé, když ocel projela hrdlem, ukradly kus duše.

Jestli Eben začne znova, vlepím mu jednu sám. Je moc mladý na to, aby už ztratil sám sebe.

Vklouznout tam, vyklouznout pryč. A pak hurá na dovolenou.

*ami se považovali
za bytosti jen o stupeň nižší než bobové,
hrdí na svou moc nad nebesy a zemi.
Jejich znalosti sílily,
však jejich moudrost slábla.
Bažili po větší a ještě větší moci,
a pro ni drtili bezbranné.*

Morrighanská Kniha svatého písma, sv. IV

KAPITOLA PÁTÁ

Terravin byl už za nejbližším ohybem cesty. Aspoň Pauline to prohlásila už asi desetkrát. Když začala rozeznávat body v krajině, její vzrušená dychtivost ovládla i mě. Minuly jsme mohutný strom se jmény milenců vyřezanými do kůry a o kus dál půlkruh pahýlovitých mramorových trosek, které vypadaly jako pokřivené zuby ve starcových ústech. Nakonec jsme v dálce spatřily zářivě lesklou modrou vodní nádrž na vrcholku kopce, s jalovcovými keři, které kolem ní stály jako na stráži. Tohle všechno znamenalo, že už jsme opravdu blízko.

Dostal se až sem nám trvalo deset dní. Dva bychom si ušetřily, kdybychom nesešly úmyslně z cesty pro případ, že by za námi otec poslal stopaře, a nepokusily se je svést falešným směrem.

Pauline se zděsila, když jsem sbalila své drahocenné svatební šaty a zahodila je do ostružiní. A hluboce se zastyděla, když jsem použila dýku, odpárala z pláště drahokamy a poničené tradiční roucho uvázala na kládu a pustila po řece. Udělala nade mnou tři kající znamení. Doufala jsem, že kdyby plášť našel někdo, kdo ho pozná, budou si myslet, že jsem se utopila. Za přání, aby se tahle děsivá novina donesla mým rodičům, bych se měla kát sama. Ovšem když jsem pomyslela na to, že se chystali poslat svou dceru, aby žila s někým, koho nemiluje, a navíc do království, jemuž sami nedůvěřovali... Spolkla jsem knedlík lítosti, který mi ucpával krk, a lhostejně se rozloučila s odplouvajícím pláštěm, který spočíval o svatebním

dni na ramenou mé matky, babičky a všech žen našeho rodu v minulosti.

Šperky jsme vyměnily za peníze v Luiseveque, větším městě vzdáleném asi dvě hodiny od naší trasy. A tři modré safíry jsme přidaly obchodníkovi za to, že zapomene, odkud jsme přijely. Tohle obchodování mi připadalo rozkošně podlé a vzrušující, a sotva jsme se vrátily na silnici, vybuchly jsme smíchem nad svou opovážlivostí. Obchodník nás zřejmě považoval za zlodějky, jenže transakce proběhla v jeho prospěch, a tak nic nenamítal.

Z Luiseveque jsme se vrátily o pár kilometrů zpátky a zamířily zase na východ. Zastavily jsme se na okraji menší osady na jedné farmě a k úžasu jejího majitele jsme s ním vyměnily naše vzácné raviany za tři osly. Za pořádnou hrst mincí jsme si koupily i jeho mlčení.

Dvě dívky, které by dorazily do Terravinu na ušlechtilých hřebcích s nápadnou značkou morrighanských stájí, by rozhodně vzbudily pozornost, a to jsme si nemohly dovolit. Tři osly jsme nepotřebovaly, jenže farmář trval na tom, že ten třetí by bez svých dvou druhů zůstal ztracený. Brzy jsme zjistily, že měl pravdu, protože oslík šel stále o krok za námi a nemusely jsme ho ani vést na provaze. Farmář těm třem říkal Otto, Nove a Deici. Já jela na největším z nich, Ottovi. Byl to silný hnědý osel s bílými nozdrami a dlouhým chomáčem srsti mezi ušima. Naše jezdecké šaty už teď byly špinavé po stovkách kilometrů v sedle a měkké holínky jsme měly nasáklé bahnem, takže jsme nevzbuzovaly žádnou pozornost. Nikdo si nás moc neprohlížel, a právě o to jsem stála. Nechtěla jsem, aby se něco postavilo mezi nás a můj sen o Terravinu.

Věděla jsem, že už jsme blízko. Mohlo za to něco ve vzduchu, v odstínu světla, něco, co mnou proudilo jako vřelý hlas. *Domov. Domov.* Což byla samozřejmě hloupost. Terravin nikdy nebyl mým domovem. Možná ale bude.

Na tomhle posledním úseku cesty se mi útroby náhle sevřely strachem, že uslyším něco jiného než volání domova. Dusot kopyt za námi. Co by otcovi stopaři udělali se mnou, to byla jedna věc, ale co by udělali s Pauline? Byla jsem připravená, že kdyby nás chytili, budu tvrdit, že jsem ji donutila pomáhat mi proti její vůli. Musela jsem ji

jen přemluvit, aby tu verzi podporovala, protože Pauline byla pravdomluvná do morku kostí.

„Tamhle! Podívej! Za těmi stromy!“ vykřikla moje přítelkyně vzrušeně a ukázala do dálky. „Ten stříbrný proužek! To je Terravinský záliv!“

Snažila jsem se, ale neviděla jsem nic kromě hustého borového háje, shluku dubů a travnatých hnědých kopců mezi nimi. Pobídla jsem Ottu, jako by to něco znamenalo u zvířete, které zná jen jedinou rychlost. Když jsme projely ohybem silnice, před námi se objevil nejen záliv, ale i celé rybářské městečko Terravin.

Přesně tak kouzelné jako v Paulinině vyprávění.

Sevřel se mi žaludek.

V půlkruhu akvamarínově modré vody se pohupovaly červené a žluté čluny, některé s napnutými bílými plachtami, další s velkými lopatkovými kolesy, která za nimi čerila vodu. A od jiných se její spršky vznášely od vesel na obou stranách. Na dálku vypadaly všechny tak maličké, jako by to byly dětské hračky. Věděla jsem ale, že je obsluhují lidé, že na sebe rybáři pokřikují, chválí si dnešní úlovky, že vítr nese jejich hlasy, sdílí jejich vítězoslávu, šepotá jejich příběhy. U břehu, kam někteří mířili, bylo dlouhé molo s dalšími loďkami, a lidé velikosti mravenců se po něm pohybovali sem a tam, jak spěchali za svými povinnostmi. A pak to nejkrásnější – pobřeží zálivu lemovaly domy a obchody, postavené vzhůru do kopce, každý jinak barevný. Jasně modré, třešňově červené, oranžové, šerifkové, limetkové... bylo to jako obrovská mísa s ovocem s Terravinským zálivem uprostřed, k níž se shora natahovaly temně zelené prsty lesa, jako by si tu nádheru chtěly nabrat do dlaní.

Ted' jsem pochopila, proč Pauline vždycky snila o tom, že se vrátí do míst svého dětství, odkud ji vytrhla matčina smrt. Tehdy ji poslali žít ke vzdálené tetě na severu země, a když ta onemocněla, předala holčičku další tetě, kterou Pauline ani neznala. Komorné mé matky. Má přítelkyně tak dlouho žila u cizích lidí, ale teď se konečně vrátila ke kořenům. A já po prvním pohledu poznala, že tohle může být i můj domov, místo, kde přestane působit tíha toho, kým jsem měla být. Náhle ve mně nečekaně probublala radost. Kéž by tohle mohl se mnou vidět můj bratr Bryn. Tolik miluje moře.

Do mých myšlenek se konečně prodral Paulinin hlas. „Stalo se něco? Neřekla jsi ani slovo. Na co myslíš?“

Podívala jsem se na ni. Oči mě pálily. „Myslím na to... že když si pospíšíme, ještě se stihneme před večerí vykoupat.“ Pleskla jsem Ottu po zadku. „Kdo s koho!“

Pauline se nedala zahanbit, s divokým výkřikem dloubla svého osla mezi žebra a vyrazila přede mě.

Když jsme dorazily na hlavní silnici, která procházela celým Terravinem, už jsme se krotily. Zastrčily jsme si vlasy pod čapky a ty si stáhly hluboko do očí. Terravin byl malý a odlehlý, ale ne tak vzdálený, aby sem nemohly zabloudit patroly královské gardy – nebo nějaký stopař. Jenže i s bradou přitisknutou k hrudi jsem vnímala všechno kolem sebe. Tu krásu! Ty zvuky! Vůně! I klapot oslích kopyt po červeném dláždění silnice zněl jako hudba. V každém směru se to tu lišilo od hlavního města Civica.

Dorazily jsme na náměstí s vysokým fíkovníkem. Pod jeho mohutnou korunou skákaly děti gumu, hudebníci hráli na flétnu a bandoneon veselé melodie pro obyvatele, kteří posedávali u kulatých stolků kolem náměstí a povíдали si.

Dál v městečku zboží překypovalo z obchodů na stolcích do uliček a průchodů. V povětří vlály šátky ve všech barvách duhy, vedle byly bedny s lesklými baklažány, pruhovanými dýněmi, krajkováným fenyklem a macaté růžové tuříny, to všechno vyrovnané v úhledných řadách. I krámek s jezdeckými potřebami byl vesele natřený zelenomodrou barvou. Nikde tu nebylo vidět tlumené tóny jako v Civice. Všechno hýřilo barvami.

Na nás se nikdo nedíval. Splynuly jsme s ostatními v ulicích. Vypadaly jsme jako dvě dělnice, které se po dlouhém dni v doku vracejí na večer domů. Nebo možná jako dvě unavené cizinky hledající hostinec. Ačkoli v kalhotách a čapkách jsme spíš vypadaly jako hubení drobní muži. Snažila jsem se potlačit úsměv, když jsem si prohlížela město, o němž mi Pauline tak často vyprávěla. Ale úsměv mě opustil, když jsem spatřila tři královské gardisty, kteří se na koních blížili k nám. Pauline je zahlédla taky a přitáhla prudce otěže, ale já na ni sykla: „Jed' dál. Nech hlavu sklopenou.“

A tak jsme pokračovaly v cestě, i když myslím, že ani jedna z nás při tom nedýchala. Vojíci si něco vykládali a smáli se, jejich koně se pohybovali lenivým tempem. Za nimi zarachotil povoz, který řídil další voják.

Naším směrem se vůbec nepodívali. Když nás minuli, Pauline prudce vydechla. „Už jsem zapoměla. Sušené a uzené ryby. Jezdí sem jednou za měsíc z východního opevnění pro zásoby, ale hlavně pro ryby.“

„Jen jednou za měsíc?“ zašeptala jsem.

„Myslím.“

„Pak to bylo dobré načasování. Nějakou dobu si s nimi nebudeme muset dělat starosti. A stejně mě neznají.“

Pauline se na mě na chvíli zadívala, než se štípla do nosu. „Nikdo tě nepozná, možná až na ty zmetky doma.“

Otto zahýkal, jako by to chtěl potvrdit. Obě jsme se rozesmály a pospíchaly hledat horkou koupel.

Když Pauline zaťukala na zadní dvířka hostince, zatajila jsem dech. Dvířka se hned otevřela, ovšem jen se z nich vysunula ženská ruka, aby nás pozdravila, ale její majitelka už zase spěchala dovnitř a hulákala přes rameno: „Dej to tam! Na stůl!“ Vzápětí už byla zpátky u velkých kamen a dřevěnou lopatou vytahovala z trouby chleba. S Pauline jsme se ani nepohnuly, což konečně upoutalo ženinu pozornost. „Říkala jsem, abyste...“

Když nás uviděla, zamračila se. „Hm. Vy mi nenesete ryby, co? Žebračky?“ Ukázala rukou na koš u dveří. „Vezměte si jablko a suchar a mazejte pryč. Když přijdete, až opadne nával, můžu vám dát trochu dušený zeleniny s masem.“ Její pozornost už byla zase jinde, hulákala na někoho, kdo jí odpovídal z přední místnosti hostince. Lítačkami prošel vysoký štíhlý chlapec a nesl něco v pytlovině. Z jeho nákladu čouhal rybí ocas. „Pitomče! Kde je treska? To mám dusit okouna?!“ Stejně si od něj rybu vzala a pleskla s ní na špalek. Pak jí jediným rozhodným pohybem usekla hlavu. Zřejmě se rozhodla spokojit s okounem.

Takže tohle byla Berdi. Paulinina *amita*. Teta. Ne pokrevní, ale žena, která dala její matce práci a střechu nad hlavou, když Paulinin otec zemřel a vdova bez prostředků potřebovala nějak živit svoje mimínko.

Ryba byla vmžiku obratně vykuchaná a vykostěná a maso skončilo v kotlíku. Žena si zvedla zástěru, otřela si do ní ruce a podívala se na nás s jedním povytaženým obočím. Od foukla si z čela prošedivělé vlasy. „Vy jste ještě tady? Copak jste mě neslyšely...“

Pauline popošla o dva kroky blíž a stáhla si čapku, takže se jí dlouhé medově zlaté vlasy svezly na ramena. „Amito?“

Dívala jsem se, jak výmluvný obličej hospodské znehybněl. Přistoupila o krok blíž a přimhouřila oči. „Pollypie?“

Pauline přikývla.

Berdi rozevřela náruč a přitáhla si Pauline na prsa. Po spoustě objímání a vět vyřčených jen napůl se Pauline konečně odtáhla a otočila se ke mně. „A tohle je moje kamarádka Lia. Bohužel jsme obě tak trochu v maléru.“

Berdi protočila panenky a ušklíbala se. „Určitě to není nic, co by nespravila koupel a něco horkýho do žaludku.“

Zamířila k lítačkám, rozrazila je a začala vykřikovat rozkazy. „Gwyneth! Na chvílku si vodskočím. Enzo ti tady pomůže.“ Než se dveře zhouply zpátky, už byla zase u nás. Všimla jsem si, že na ženu v letech a takovou, která nosila kolem pasu důkaz svého kuchařského umu, se pohybuje hodně svižně. Zepředu k nám dolehlo táhlé zahekání, a pak zařinčení talířů. Berdi si toho nevšímala a vedla nás zadními dveřmi ven z kuchyně. „Pitomec – to je Enzo – není tak beznadějný, ale líný, jak zákon káže. Lenocho po svém tátovi. Ale s Gwyneth na tom pracujeme. Však von se vylíže. Dneska je těžký sehnat někoho na výpomoc.“

Šly jsme za ní po rozdrolených kamenných schodech vytesaných do kopce za hostincem, a pak dolů po cestě zasypané spadajícími listy. Mířily jsme k temnému domku o kus dál před námi. Zezadu ho už obklopoval les. Berdi ukázala na velikou plechovou káď, která stála na cihlových kamnech. „Ale dokáže celej den topit, aby hosti měli horkou vodu na umytí, a právě to vy dvě teď potřebujete.“

Když jsme se přiblížily, uslyšela jsem tiché zurčení vody z lesa za domkem a vzpomněla si na potok, který mi popisovala Pauline, s břehy, kde dováděla s matkou, kameny, po nichž přeskakovala přes mírný proud na druhou stranu.

Berdi nás zavedla do domku, omluvila se za prach, vysvětlila nám, že střechou zatéká a domek se teď používá, jen když mají moc hostů, což právě nastalo. V hostinci bylo plno, takže jedinou další možností zůstala stodola. Berdi rozsvítila lucernu a odtáhla od stěny doprostřed místnosti velkou měděnou vanu. Na chvíli se zastavila, aby si otřela čelo lemem zástěry. Poprvé tak na sobě dala znát únavu.

„A teď ven s tím, jaký potíže můžou děvčata jako vy mít?“ Sklouzla pohledem k našim pasům. „Není to malér s mužským, doufám?“

Pauline zrudla. „Ne, *amito*, nic takového. Vlastně to ani není malér... totiž, nemusel by být.“

„Ten problém mám vlastně jen já,“ ozvala jsem se. Poprvé jsem na hostinskou sama promluvila. „Pauline mi pomáhá.“

„Aha. Tak přeci jen máš taky hlas.“

„Možná by sis měla na chvíli sednout a já...“

„Jen to hezky rovnou vyklop, Lio. Jsi Lia, vid? Věř mi, nebude to nic, co už bych neslyšela předtím.“

Stála s belíkem v ruce vedle vany, přichystaná na moje rychlé vysvětlení. Rozhodla jsem se vyhovět. „Ano, správně, Lia. Princezna Arabella Celestine Idris Jezelia, První dcera rodu Morrighan, přesněji řečeno.“

„Její královská výsosť,“ dodala slabě Pauline.

„Bývalá,“ opravila jsem ji.

Berdi naklonila hlavu ke straně, jako by nedoslýchala, a zbledla. Natáhla se po sloupku postele a klesla na matraci. „Co to má znamenat?“

Střídalý jsme se s Pauline ve vysvětlování. Berdi mlčela. Měla jsem podezření, že to pro ni není typické, a viděla jsem, jak je Pauline tváří v tvář k jejímu tichu stále nejistější.

Když už jsme všechno vysvětlily, ujala jsem se slova. „Jsme si jisté, že nás nikdo nesledoval. Něco o stopování vím. Můj bratr je vycviče-

ným zvědem v královské gardě. Ale jestli ti moje přítomnost nahání husí kůže, půjdu jinam.“

Berdi ještě chvíli seděla, jako by jí teprve začínalo docházet, že je to všechno pravda. Jedno obočí se jí nepatrně nazdvihlo. Vstala. „U všech hromů, jestli mně tvoje přítomnost nahání husí kůže? To si teda piš, že jo! Ale říkala jsem snad něco o tom, že máš jít jinam? Zůstanete vobě tady, to vám povídám. Jenže vám nemůžu dát...“

Přerušila jsem ji, jak jsem jí četla myšlenky. „Nevyžaduju, aby se o mě někdo staral. Přišla jsem sem, protože chci mít normální život. A vím, že to taky znamená si na sebe vydělávat. Takže budu dělat ochotně cokoli, každou práci, kterou mi dáš.“

Berdi přikývla. „Tudle vyřešíme pozdějc. Prozatím vás dvě musíme vykoupat a nakrmit.“ Nakrčila nos. „V tomhle pořadí.“

„Ještě jednu věc.“ Rozepnula jsem si košili, spustila látku k pasu a otočila se k ní zády. Slyšela jsem, jak zatajila dech, když spatřila mou složitou svatební kavah. „Potřebuju to co nejdřív dostat ze zad.“

Slyšela jsem, jak přistoupila blíž, a ucítila jsem na zádech její prsty. „Většina kavah nevydrží víc než pár tejdnu, ale tadle... možná vo něco dýl.“

„Dělali jí nejlepší tvůrci. Nejlepšími barvami.“

„Když se každé večír pořádně naložíš do vany, mělo by to pomoci,“ nadhodila. „Donesu ti kartáč na záda a silný mejdlo.“

Zase jsem si natáhla košili a poděkovala jí. Pauline ji před odchodem ještě jednou objala a potom popadla kbelík, který zůstal na podlaze. „Takže Výsosti, ty půjdeš do vany jako první...“

„Přestaň!“ Vyškubla jsem jí kbelík z ruky. „Ode dneška žádná Výsost, žádná princezna, rozumíš? Teď jsem už jen Lia.“

Její pohled se setkal s mým. Bylo to tady. Oběma nám došlo, že tohle je skutečný začátek našeho nového života. Toho, v co jsme obě doufaly, ale tak úplně nevěřily, že někdy nastane. Teď to leželo před námi. Pauline se usmála a přikývla.

„A nejdřív se vykouseš ty,“ dodala jsem.

Moje přítelkyně začala vybalovat náš skrovný majetek a já se zatím několikrát vypravila s kbelíkem k nádrži a zpátky. Pak jsem vydrbala Pauline záda tak, jako je ona častokrát předtím vydrbala mně. Když

seděla ve vaně, viděla jsem, jak jí oči ztěžkly únavou, a rozhodla jsem se, že se zajdu umýt k potoku, abych jí dopřála vychutnat si tohle blaho tak dlouho, jak bude chtít. Nikdy jí nebudu moct zaplatit za všechno, co pro mě udělala.

Pauline mi po chabých protestech vysvětlila, kudy se mám vydat. Říkala, že je to od domku jen kousek, a varovala mě, abych se držela na mělčině. Popsala mi tůňku obklopenou křovím, kde to bude nejlepší. Dvakrát jsem jí slíbila, že si dám pozor, i když Pauline sama připouštěla, že tam skoro nikdo nechodí. A v době večere tam určitě budu sama.

Našla jsem to místo, rychle se svlékla a nechala špinavé oblečení i čisté šaty na převlečení na travnatém břehu. Zachvěla jsem se, když jsem vklouzla pod hladinu vody, jenže ta nebyla zdaleka tak chladná jako v bystřinách v Civece. Když jsem se zase vynořila, ramena už se mi zahřála. Zhluboka jsem se nadechla. Tak, jako ještě nikdy předtím.

Ted' už jsem jen Lia. Ode dneška napořád.

Připadalo mi to jako křest. Jako důkladnější způsob očisty, nejen na povrchu. Voda mi stékala po obličejí a kapala mi z brady. Terravin nebyl jen můj nový domov. Ten by mi poskytl i Dalbreck, jenže tam bych cítila pouze zvědavost na cizí zemi, dál bych stejně jako dřív neměla co mluvit do svého osudu. Terravin mi nabídl nový život. Bylo to vzrušující i děsivé zároveň. Co když už nikdy neuvidím své bratry? Co když selžu i v tomhle životě? Jenže všechno, co jsem zatím viděla, mě spíš povzbuzovalo, dokonce i Berdi. Nějak to zvládnou.

Potok byl širší, než jsem čekala, ale zůstala jsem na mělčině, jak mě nabádala Pauline. Tůňka byla průzračná, s mírně plynoucí vodou, která mi sahala jen k ramenům. Na dně ležely kameny. Natáhla jsem se na záda a chvíli se jen tak pohupovala na hladině s očima upřenýma na baldachýn dubových a borových větví. Jak padal soumrak, stíny se prohlubovaly. Mezi kmeny jsem viděla, jak se v oknech domků na kopci začínají mihotat zlatavá světla, když se Terravin chystal na večerní pobožnosti. Překvapilo mě, že napínám uši, abych uslyšela písně, které se vždycky v podvečer linuly Morrighanem, jenže vítr ke mně jen tu a tam zanesl útržek melodie.

Najdu tě...

Ať už jsi sebedál...

Zarazila jsem se a natočila hlavu ke straně, abych slyšela líp. Palčivý tón těch slov byl mnohem naléhavější než při obřadech u nás doma. Neuměla jsem ty verše přesně zařadit, ale Písmo bylo obsáhlé.

Melodie se vytratila, odnesl ji chladný větřík, a já místo toho poslouchala svištění Berdina kartáče, když jsem si zuřivě drhla záda. Levé rameno mě páliło v místě, kde se mýdlo setkalo se svatební kavah, jako by spolu bojovaly. Představovala jsem se, jak se lev Dalbrecku při každém tahu kartáčem krčí v hrůze, přichystaný brzy zmizet z mého života navždy.

Rychle jsem se potopila, abych ze sebe smyla mydlinky, dvakrát se otočila ve snaze zahlédnout lvův ústup, jenže ten kousek kavah, který jsem v blednoucím večerním světle viděla – lví drápy na mém rameni propletené šlahouny révy – pořád ještě plápolal v celé své slávě. Před deseti dny jsem tvůrce obdivovala, dnes jsem měla chuť je proklít.

Prask!

Ponořila jsem se po krk do vody a prudce se otočila, abych čelila větřelci. „Kdo je tam?“ zavolala jsem a snažila se zakrýt své tělo v průzračné vodě.

Odpověděl mi jen prázdný les a ticho. Nějaký pták? Ale že by tak rychle zmizel? Pátrala jsem ve stínech mezi kmeny. Nikde se nic nehýbalo.

„To jenom praskla větvička,“ uklidňovala jsem se. „Mohlo to udělat nějaké neškodné zvířátko.“

Nebo nějaký host ubytovaný u Berdí, který si vyšel na procházku a překvapil ho pohled na dívku v túni? Usmála jsem se pobavením, jak bych toho chudáka asi vyděsila – doufejme dřív, než si stačil všimnout mých zad. Kavah bylo známkou postavení a bohatství, a kdyby si někdo to moje prohlédl zblízka, našel by i známky mého královského původu.

Vyšla jsem z vody a chvatně si oblékla čisté věci. V tu chvíli jsem zahlédla, jak mezi stromy proběhl malý šedý králík. Z úst mi unikl úlevný povzdech.

Tak přece jen to bylo zvířátko, jak jsem si myslela.

KAPITOLA ŠESTÁ

Po třech dnech, kdy nás Berdi ukrývala, konečně získala trochu jistoty a povolila nám otěže. Uvěřila, že nás opravdu nikdo nesledoval. Připomněla nám, že musí myslet na svůj hostinec a nemůže si dovolit potíže s vrchností, ale já si neuměla představit, že by si nás v městečku jako Terravin někdo všimal. Berdi nás začala pouštět ven, nechala nás vyřizovat menší pochůzky – donést skořici z krámku s kořením, nakoupit nitě, objednat u mydláře mýdla do hostinských pokojů.

Měla jsem ještě nějaké šperky ze svatebních šatů, takže bych za sebe mohla zaplatit a bydlet tam jako host, jenže tak už jsem žít nechtěla. Chtěla jsem se zapojit do dění, stát se součástí života na místě, kde teď jsem, stejně jako všichni ostatní, ne být vetřelcem prodávajícím svou minulost. A tak šperky zůstaly bezpečně schované v domku.

Když jsem chodila po městečku, připadala jsem si jako za starých časů, kdy jsem s bratry volně pobíhala po Civice, kula s nimi pikle a smála se. To bylo předtím, než mi tu zábavu rodiče zarazili. Teď jsme s Pauline měly jen jedna druhou a sbližovaly jsme se čím dál víc. Byla jako má sestra, kterou jsem nikdy neměla. Sdílely jsme spolu život tak, jak nám to protokol v Civice nikdy nedovoloval.

Vyprávěla mi dál o Mikaelovi a ve mně narůstala touha. Chtěla jsem zažít to, co ona, lásku, která překoná vzdálenost i čas. Když opakovala, že on si ji najde, věřila jsem jí. Jako bych v jejich očích viděla

odlesk jeho oddanosti, a nepochybovala jsem o tom, že Pauline si to zaslouží. Ale co já?

„Je to první kluk, se kterým ses líbala?“ zeptala jsem se.

„Kdo říká, že jsem ho líbala?“ opáčila uličnický Pauline. Rozesmály jsme se. Dívky ode dvora se neměly chovat tak bezuzdně.

„No a *kdybys* ho políbila, jaké by to bylo?“

„Myslím, že jeho rty by byly sladší než med...“ Zamávala si rukou před obličejem, jako by se jí z té vzpomínky zatočila hlava. „Myslím, že by to bylo moc, moc krásné... kdybych ho totiž políbila.“

Povzdychla jsem si.

„Co je to za vzdychání? Ty víš přece o líbání všechno, Lio. Líbala ses s půlkou kluků v Cívce.“

Protočila jsem panenky. „To mi bylo třináct, Pauline. To se přece nepočítá. A byla to spíš jen hra. Jakmile si ti kluci uvědomili, co líbáním královské dcery riskují, už se ke mně žádný nepřiblížil. Takže mám za sebou hodně dlouhé období sucha.“

„A co Charles? Ještě loni v létě od tebe skoro nedokázal odtrhnout oči. Pořád se díval tvým směrem.“

„Jenže u dívání to skončilo,“ pokrčila jsem rameny. „Když jsem s ním o dožínkách zůstala sama, utekl přede mnou jako vyděšený králík. Nejspíš ho rodiče varovali.“

„Bodejť, když jsi tak nebezpečná,“ dobírala si mě.

„Mohla bych být,“ pronesla jsem zlověstně a poklepala si na dýku pod svou kamizolou.

Zasmála se. „Charles se nejspíš bál, že kdyby si uloupil polibek, mohla bys ho nutit k další vzpouře.“

Na svou krátkou revoltu jsem už skoro zapoměla – byla rychle potlačena. Když se kancléř a rádce dohodli, že by všichni žáci v Cívce měli věnovat další hodinu denně studiu Písma, postavila jsem se do čela vzpoury. Už takhle jsme se dvakrát týdně mořili s tím, abychom si nacpali do hlavy vzájemně nesouvisející pasáže, které pro nás nic neznamenaly. Podle mě byla další hodina denně prostě vyloučená. Ve čtrnácti jsem měla na práci lepší věci, a jak se ukázalo, mnozí další postižení mi dávali za pravdu. Získala jsem stoupence! Postavila jsem se do jejich čela a vedla je do Velké síně, kde jsme narušili zasedání vlády,

jehož se účastnili vládci všech hrabství. Dožadovala jsem se zrušení rozhodnutí, nebo že jinak přestaneme studovat úplně. Nebo, pohrozila jsem, možná uděláme ještě něco horšího.

Můj otec a viceregent asi tak dvě minuty marně potlačovali pobavení, ale kancléř a rádce se rozzuřili. Měřila jsem se s nimi pohledem a usmívala se, zatímco ti dva soptili. Když pobavení z otcovy tváře zmizelo, vykázal mě do mé komnaty, kde jsem měla další měsíc zůstat za trest zavřená. Studenti, kteří se ke mně přidali, dostali podobné, ale kratší tresty. Moje malá rebelie odumřela a nařízení zůstalo v platnosti, ale ve městě se ještě celé měsíce šeptalo o mé odvaze. Někteří tomu říkali nebojácnost, jiní pošetilost. Každopádně mě od toho dne jistí členové otcovy vlády začali podezíravě sledovat, a za to mi měsíc vězení stál. I když mi tehdy rodiče přistříhli křídla mnohem víc. Matka strávila spoustu hodin tím, že mi vtloukala do hlavy královské způsoby a protokol.

„Chudák Charles. Vážně by mu tvůj otec ublížil kvůli pouhému polibku?“

Pokrčila jsem rameny. To jsem netušila. Ale předpoklad, že ano, stačil k tomu, aby ode mě udržel všechny chlapce v bezpečné vzdálenosti.

„Neboj se, tvůj čas přijde,“ ujistila mě Pauline.

Ano. *Přijde.* Usmála jsem se. Teď jsem ovládala svůj osud já, ne kus papíru, který by mě spojil s nějakým starcem. Konečně jsem měla od všeho pokoj. Zrychlila jsem krok a pohupovala košíkem sýra na předloktí. Tentokrát to byl povzdech plný uspokojení. Nikdy jsem si nebyla jistější, že moje rozhodnutí uprchnout bylo správné.

Dorazily jsme do hostince mlčky, každá z nás pohroužená v zamyšlení. Dokázaly jsme spolu mlčet stejně spokojeně, jako si nekonečně povídat. Překvapeně jsem zaznamenala, že ke mně i teď v polovině dopoledne dolehla svatá slova obřadu, ale možná že v Terravinu udržovali tradici odlišně. Pauline byla tak zamyšlená, že to nejspíš ani nezaznamenala.

Najdu tě...

Ať už jsi sebedál...

Najdu tě.

Berdi nám na naše naléhání konečně svěřila i jiné povinnosti než jen pochůzky. Pracovala jsem tvrdě, nechtěla jsem být za línou královskou dcerku bez praktických zkušeností, i když v kuchyni jsem jich měla pomálu. V citadele mi skoro ani nedovolili přiblížit se ke spížírně, natož abych se směla ohánět nožem nad zeleninou. V životě jsem si ještě neoloupala jedinou cibuli, ale domnívala jsem se, že díky schopnostem s nožem, natrénovaným na dveřích skříně, tenhle jednoduchý úkol zvládnou.

Spletla jsem se.

Aspoň se mi nikdo neposmíval, když mi kluzká bílá cibule vylétla zpod ruky a udeřila Berdi do zad. Hostinská cibuli prostě sebrala z podlahy, ponořila ji do džberu s vodou, aby z ní omyla špínu, a hodila mi ji zpátky. Když jsem konečně tu klouzavou potvoru dokázala udržet v dlani, vysloužila jsem si od Berdi pochvalné přikývnutí, na které jsem byla pyšnější, než jsem dávala najevo.

Hostinec nebyl příliš nazdobený, aby vyžadoval velkou údržbu, ale od pomocných prací v kuchyni jsme se postupně dostaly k úklidu hostinských pokojů. Bylo jich tam šest, když jsem nepočítala náš domek s prosakující střechou a koupelnu pro hosty.

Ráno jsme s Pauline zametly v uvolněných pokojích, obrátily tenké matrace, nechaly na nočních stolicích složená čistá prostěradla a nakonec položily na parapety a matrace snítky řebříčku proti drobné havěti, která by se chtěla v hostinci také zabydlet. Zvlášť proti té, která přicházela s platíci hosty. Pokoje byly prosté, ale veselé, řebříček v nich příjemně voněl. Jenže každé ráno se uvolnilo jen pár postelí, takže jsme byly za chvíli hotové. Pauline jednou žasla nad tím, jak horlivě se pouštím do práce. „Měli tě zaměstnat v citadele. Tam bylo tolik podlah, které potřebovaly zametat.“

Kéž bych měla na vybranou. Toužila jsem, aby mi uvěřili, že jsem schopná i jiných věcí než jen sedět na nekonečných lekcích čehosi, co se považovalo za vhodné pro královskou dceru. Můj pokus o paličkování krajek skončil vřdycky vytvořením podivné spleteniny, která by neposloužila ani jako rybářská síť, a teta Cloris mě obviňovala, že

schválně nedávám pozor. Ještě víc ji popuzovalo, že se to ani nesnažím popírat. Popravdě řečeno, možná bych víc ocenila umění, kdyby mi ho tak nevnucovali. Byla jsem jako sýrová hmota vtisknutá do formy.

Bodla mě vzpomínka na jediný kratičkový kompromis. Matka si všimla mého nadání na jazyky a dovolila mi, abych své bratry a některé mladší kadety učila dialektům Morrighanu. Některé byly tak obskurní, že zněly skoro jako jiný jazyk než ten, kterým se mluvilo v Civicce. Jenže i tuhle drobnou výsadu ukončil královský rádce, když jsem jednoho dne opravila jeho výslovnost sienského horalského dialektu. Informoval mou matku, že výuku zajistí on a jeho asistenti. Možná, že tady v hostinci by Berdi ocenila mou schopnosti domluvit se s hosty z dalekých krajin, kteří mluvili jinak.

Zametání jsem sice zvládla s lehkostí, ale jiné povinnosti se ukázaly jako mnohem náročnější. V citadele jsem viděla služebné, jak otáčejí pracími bubny jen jednou rukou, jako by to nic nebylo. Když jsem poprvé roztočila buben, špinavá mydlíková voda mě celou postříkala, protože jsem zapomněla upevnit víko. Pauline se ze všech sil snažila potlačit smích. Pověsit prádlo na šňůry nebylo o moc jednodušší než ho vyprat. Když jsem rozvěsila koš plný prostěradel a zastavila se, abych se pokochala výsledky své práce, zafoukal ostrý vítr, pod jehož nápor se dřevěné kolíčky rozletěly do vzduchu jako hejno bláznivých kobylek. A prostěradla za nimi. Každý den mě z práce rozbolela jiná část těla – ramena, lýtka, dokonce i ruce, které nebyly zvyklé tisknout, kroutit, bušit. Život na malém městě nebyl tak snadný, jak jsem si představovala, ale byla jsem odhodlaná to zvládnout. Dospívání u dvora mě naučilo jednomu: vytrvalosti.

Večery byly nejrušnější. To se hospoda zaplnila rybáři i ubytovanými hosty, všichni si chtěli na závěr dne poklábosit s přáteli. Přicházeli na pivo, zasmát se, někdy i pohádat, jenže s tím Berdi vždycy udělala krátký proces. Většina lidí ale chodila kvůli prostému, leč chutnému jídlu. Příchod léta znamenal větší nápor hostů, a jak se blížil Svátek vykoupení, město nabobtnalo do dvojnásobné velikosti. Na Gwynethino naléhání Berdi nakonec uznala, že potřebuje pomoc i s obsluhou v hostinci.

První večer jsme s Pauline dostaly každá na starost jen jeden stůl, zatímco Gwyneth jich zvládala víc než dvanáct. A bylo na co koukat. Odhadovala jsem, že Gwyneth je jen o pár let starší než my, ale velela lokálu jako ošlehaný veterán. Flirtovala s mladšími hosty, mrkala a smála se, a když se otočila k nám, zvedala oči ke stropu. Ke starším mužům, kteří vypadali zámožněji a mohli ji odměnit lepším spopitným, se chovala uctivěji, ale nakonec nikoho nebrala vážně. Byla to pro ni jen práce a dělala ji dobře.

Dokázala zákazníky rychle odhadnout, sotva prošli dveřmi. Pro ni to byla zábava a ochotně nás vtáhla do hry. „Tenhle,“ zašeptala a ukázala na podsaditého muže, který zrovna překročil práh. „Jestli jsem kdy viděla řezníka, tak je to von. Všichni mají fousy, že jo? A pořádný břicha z toho, jak se dobře najedí. Ruce taky leccos napovědí. Ruce řezníka jsou jako kejty šunky, ale má je úzkostlivě upravený, s pečlivě ostříhanýma nehtama.“ A pak, toužebněji: „Osamělí chlápci, ale velkorysí.“ Spokojeně zabručela, jak měla sama ze sebe radost, že ho tak rychle odhadla. „Nejspíš se vydal do města koupit pašíka. Dá si jedno světlý, nic víc.“

Když si vážně objednal jedno světlé pivo, vybuchly jsme s Pauline smíchy. Věděly jsme, že se s Gwyneth máme co učit. Studovala jsem pozorně její pohyby, poslouchala její klábosení se zákazníky, její úsměvy. A pochopitelně i způsob, jakým flirtuje.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.